

Vörös István

HALÁLÓRÁK KÖNYVE

(Részlet)

11

A sápadt vérű ezt mondja:

Rég nem voltam. Amit a vérem tett velem,
arra nem volt szemem.
Két hete húzták a fogam,
nem eszek többé boldogan,
mert baj az bennem annyi van,
eltakarja a fényt előlem,
arcomat túléri bőven.

Rég nem voltam,
de ott maradtam a voltban,
a nemlesztől meghatódtam.
Most magamra utalva
a túlélés uralna,
ha nem lennék túl rajta.
Mégegyszer nem történik meg,
ami úgyis idegen,
ti többiek, haragját féltitek,
mert az förtelem.

Azt hiszem, az én fehér vérem
az ítélet.
Meteorként repül az éjben,
neonlámpa kerül fölébem,
tőlem éghet.

12

Te mélysötét, hová letesznek,
szeretlek földben nyíló ketrec,
a fény csak rózsaszál,
ki rajta belül áll,
az mégse bírja ki,
mit körbe fognak izzó szirmai.

De a mélysötét kiokád mindent:
vizet, lángot, angyalokat és engem,

böfögve sugallhat
embert és hatalmat,
amit csak képes,
a szája széles.

A jelek zűrzavarra utalnak,
szétfutnak, nekidőlnek a falnak.

Hiszek egy éjben.
Hiszek egy holdban,
hiszek a semmi hasán egy foltban,
hiszem, hogy nem tart sokáig fogva
a beteg gödör, lelkem kidobja.

13

Mindenben, ami temetetlen, hiszek.
A nemlétem elszabadul.
Még senki se félt félni ilyen,
én megfutok önkéntelenül, vadul.

Büntess meg, Uram, ha ez túl sok,
csak be akartam mutatni neked.

Az nem erő, ha kicsit túlzok,
ha félelmem félelemből ered.
Mint egy pitbull, tehozzád húzok.

A változásban, ami sose voltál,
fölismertelek, és rólad beszél
két egymáshoz csapódó pengeél.
Kezemben kihűl a szótár.

Ha ez kevés, lehet, mert az első vagyok,
ki az imával leszúr
valakit, fogja homlokod,
és érzi, ott friss izzadság csorog:
de rajtad mégse lesz úr.

14

A sápadt Úr mondja:

Mindenben, ami temetetlen, hiszel.
A nemléted elszabadul.
Még senki se mert félni, mivel
én megfutok önkéntelenül, vadul.

Bocsáss meg, fiam, ha ez túl sok,
csak be akartam mutatni neked,
milyen enyhe ítéleted.
Az nem hiba, ha kicsit túlzok,
bátorságom félelmedből ered.
Mint egy pocak, lefelé húzok.

A változásban, ami sose lesz,
fölismertelek, és rólad beszél
két egymáshoz csapódó szentbeszéd.
A sors eszerint kezel.

Ha ez kevés, lehet, mert az első vagyok,
ki az imával nem törődik
annyit, de hagyja mondanod,
és érzi, valaki motyog:
leér a bánata a földig.

15

Túl sokan nemvagyunk a világon, mégsem elég sokan ahhoz,
hogy egy-egy percek megálljon.
Túl kevesek vagyunk a világhoz, mégsem elég kevesek ahhoz,
hogy koporsónk fája ne fájjon.
Néha a nemléten meghatódsz.
Néha a gyertyából eltűnik a kanóc.
Túl sokan várunk a túlvilág kapujánál, mégsem elegenden, hogy kinyissák.
Mégsem elegenden, hogy a valóság,
mint egy álmos hatalmasság,
végre kimenjen a műveletlen földre,
és a halál falát összetörje.
Akár a feltámadás megtámadása árán is
végigjáróm az utat a tétlig;
akár a pillanat lábán is
befűzöm a cipőt,
a jövőn az csak lendít.

Akár a teljeset tükrözöm, ha kell,
vagy a felet, a csonkát,
az talán még nagyobb mulatság,
azt ígértem, nem halok meg addig,
míg a fiamra a nagy szerencse rá nem sandít,
hát most előre az örök mezőkre,
ahol nem vadászok, nem halászok, épp csak úgy vagyok,
akár a doktorok,
a rossz tanáccsal az ágyam mellett,
az életem már nem felelget a halál kérdéseire.

Hajlongani soha nem fogok,
mert a hajlongás hazugságnak minősül.
A lét akármerre forog,
az ellenállástól csak felbőszül,
ez mindennapi poharam,
az a nemlét itt,
fölötte ádáz szélroham,
mely mindenkit megbékít.

16

Láthatod, semmit se akarok,
vagy legfeljebb mindent:
az örökös bukás sötétjét ittlent,
vezérfényt, mely előttem imbolyog.

Sok olyan él, ki semmit nem akar,
kinek a semmi megmászható fal.
Létével mindent felkavar,
de nem ért semmit az egészből.
Nagyon félek a temetéstől.

Vagy a félelem sekélyes
érzésekből fakad?
Ha felém nyúlsz, megégeted magad,
és elfutni is veszélyes.
Görcs rándítja a combodat.
A híres folyosón potyog a vakolat.
Ama fényt elzárja egy mozdulat,
a kapcsolóban szakad meg a kapcsolat.
De te ezt amúgy se érted,
az érdekel, kik veled oltják szomjukat.
Arra jössz, hol kereszteződnek az utak.

Az érdekel, kik úgy használnak,
mint gépet.
Hiszen nem olyan vagy, mint egy kísértet.
Még nem késő, érintésed még éget.
Belülről feszülsz neki a zárnak,
melletted kulcsos angyalok állnak,
kezükben az igazi élet.